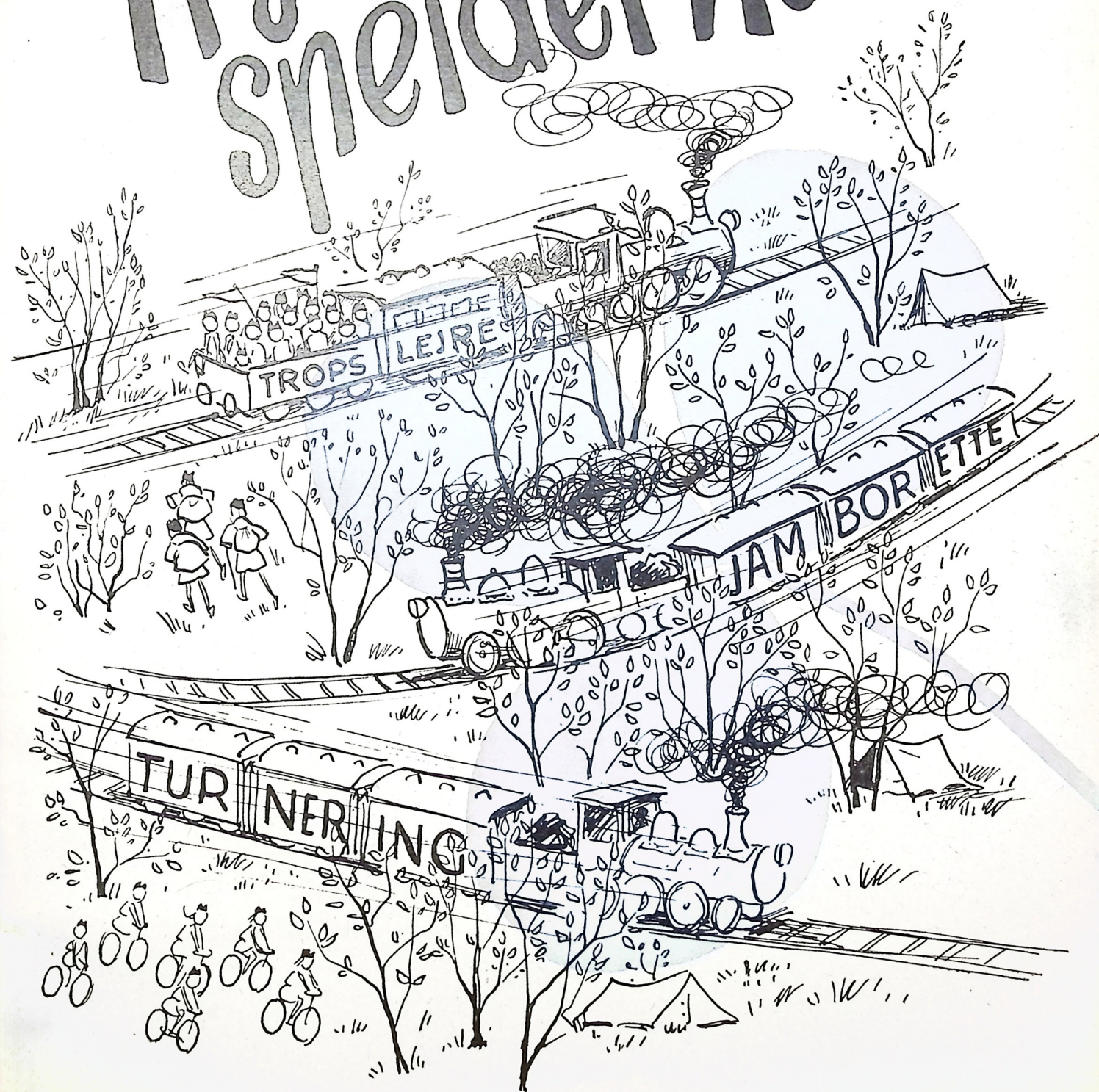

Rige-speiderne

Kære spejdere!

*Se, her sejler over vandet
hen mod sommerlejrlandet
en patrulje glade blå.
Gid de må på Fæno finde
noget, der står som varigt minde
ind i vinterdagen grå!*

Red.

Bladet „**PIGESPEJDERNE**“
udgives af *Det Danske
Pigespejderkorps*.

Redaktion:

Fru Annesofie Hermann,
Ellemosevej 89, Hellerup.
Telf. G e 1105.

Ekspedition:

Korpskontoret,
Lundsgade 6, København Ø.
Postgiro 86 000.

Bladkontingent og bestillinger
sendes fra troppene til
Lundsgade.

Bladet kan af andre abonnenter
bestilles gennem postvæsenet
og koster kr. 4,00 pr. år.

I redaktionen:

tegner Thora Lund,
frk. Kamilla Christensen,
fru From Petersen,
fru Jytta Rex Christensen
og 4 „Bladlus“.

Mon ikke I alle har haft så travl en forsommer, at I slet ikke fik tid til at lægge mærke til, at sommeren var længe undervejs?

Men nu er den der, og mens jeg skriver til jer, sidder de ældste af jer og sveder over eksamensstile, og når I får bladet i hænde, er I midt i eksamensvirvaret. Men på den anden side af skærsilden ligger der meget og venter på jer.

I begyndelsen af juli vil vi alle tænke på turneringen i Hylkedam: hvem skal i år placere sig som de dygtigste spejdere i Danmark og bære kongepokalen med sig hjem? For 28 år siden var jeg med til at vinde kongepokalen til II. København, og jeg kan endnu huske fornemmelsen af næsten uudholdelig spænding de sidste timer, før resultatet blev nævnet! Ih, hvor var det spændende!

Men så byder sommeren jo også på ikke mindre end fire jamboretter rundt omkring; radiofonien vil bringe transmission fra en af dem, så husk at læse radioprogrammer godt igennem sidst i juli og først i august.

Men der er jo nok også andre, der har travlt med at pudse sprogkundskaberne op, for de skal i lejr i udlandet, og de har sparet og arbejdet i lang tid og set frem til den store tur.

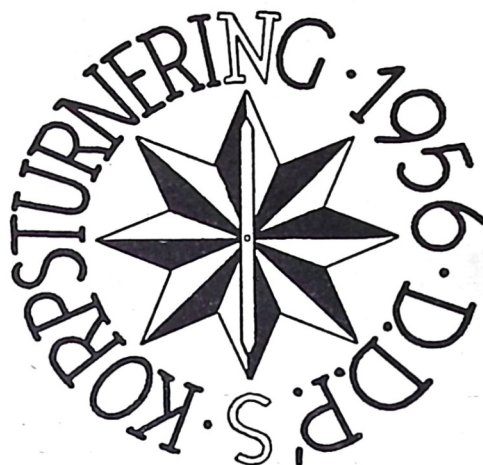
Og så er der alle de troppe, der skal ud med sig selv, og som skal i alle tiders bedste lejr — ja, for det skal I vel? I læste i sidste blad, hvad Lady Baden-Powell havde skrevet om den gode lejr, hvor alle lever med og alle tager deres nap. At ligge i sommerlejr skal være et eventyr, og det er det for alle de spejdere, der tager ud med åbne øjne og åbne ører, og som lever med hele dagen, lige fra den tidlige morgenstund, hvor fuglenes morgenlovsang vækker teltbeboerne, til de gennem dagens mange arbejder og oplevelser er nået frem til aftenen med dens ture langs strandkanten, den varme the i teltene, når regnen trommer sin gemytlige sang på teltsiden, og når hele familien mødes om lejrbalet.

I har altid travlt, når I er i lejr, men husk også at ligge stille og se op i himmelblået og på de sejlene skyer, husk at lytte til småbølgerne slikken og vasken op om strandens sten, og glem ikke at undres over alle de farver, himlen kan have, når solen går ned „i randen af stjernernes stilhed“.

Gid I alle må få en dejlig sommer —
og på gensyn og genhør i bladet efter sommerferien!

Venlig hilsen

ILDSTEDER OG BÅLTYPES

Det er slet ikke så ligetil at kunne tænde et bål; holde ilden vedlige, så man netop får den varme, man har brug for til at lave sin mad, og således at intet brænde går til spilde; slukke bålet på forsvarligste måde; dække bålstedet til igen efter endt brug med de græstørv, du omhyggeligt skar ud i begyndelsen og lagde tilside i skyggen. Der hører færdighed og lang tids prøven-sig-frem og træning til.

Men eet er sikkert: det *spændende* ved at kunne bygge et bål og få det til at brænde i al slags vejr og være herre over ilden vil aldrig forsvinde; det kan de gamle lejrrotter tale med om. Tag ud med patruljen og prøv nogle forskellige typer ildsteder. De har hver deres fordele, alt efter hvilket terræn I er ude i, hvilket måltid I skal tillave, hvordan vejret er og hvor mange måltider I skal lave ialt.

Trestensild

Er der sten i nærheden (ikke flintesten), så er det en nem og hurtig måde at lave et ildsted på. Men husk, stenene tager lang tid om at blive varmet op, men til gengæld holder de længe og godt på varmen.

Jægerild

Fordrer adgang til tykt, hårdt brænde. Kan være plads til 2 gryder. Holder godt på varmen og fanger vinden.

Kogerende

Ilden ligger godt beskyttet, hvis man er ude i et brandfarligt terræn i blæsevejr. Plads til flere gryder på en gang. Husk at fjerne græstørvene.

Trefjedsild

Nemt at komme til at passe ilden, men man skal være særlig påpasselig med gløder, da ilden ligger ubeskyttet for vindstød

Ild i hul

Ilden godt beskyttet, og når stenene først er gennemvarmede, holder de længe på varmen. Man får godt med gløder i dette ildsted.

Og så er der de forskellige måder at bygge selve *bålet* på:

Stjernebål
Godt til trestens- og
trefodsildstederne og
til glødebål.

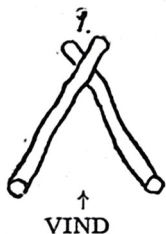

Pagodebål
Til lejrål og
glødebål

Pyramidebål
Kernen i pagodebål-
let. Anvendeligt i
kogerende og jæger-
ildsted.

Har du ellers nogensinde prøvet at lave A-grundlaget, når du tænder bål — i stedet for at bruge så megen tid på kunstfærdigt at opbygge en tepee, som sommetider kan drille os så forfærdeligt og falde sammen flere gange, før den vil lystre os? Her er ideen i et *A-bål*:

TVÆRSNIT SET FRA VINDSIDEN

Læg to tommelfingertykke, tørre grene fladt på jorden, så de danner et V. Læg dem sådan, at vinden kommer ind ved den åbne ende i V'et. Læg en anden gren tværs over dem, så har du et A. Og nu kan du tage dit optændingsmateriale og læne det op ad indersiden på tværgrenen, til der er nok for en tændstikflamme at fænge i (før tændstikken fra vindsiden ind under tværgrenen). Når det først begynder at fænge, kan du så forsigtigt made ilden med lidt tykkere, små pinde — uden fare for at det hele derved skal falde sammen, for det står jo og læner sig op ad tværgrenen i A'et.

Det er da snildt, prøv selv efter.

På gensyn til korpsturneringen!

Instruktoraafdelingen

Må vi præsentere jer

for den spejder i Danmark, der har flest spejderår på bagen,

LIS BANG

der 1. maj havde været spejder i 40 år. Mon Lis ikke dermed er ældst spejder i D. D. P.?

Hvis I vil vide noget om hendes spejderungdom, kan I på biblioteket låne Estrid Ott's „Spejderminder“, for Lis startede i Estrid Ott's vandrepatrulje, og den bar ikke bare det navn for sjov, men den forstod også at vandre. Som voksen var Lis husholdningslærerinde på Spejderskolen, og jeg vil tro, at der var mange, der den dag i dag vrider deres klude og bager deres kager, just som de den gang lærte det.

I mange år var Lis korpsets hyggelante, men det var et hverv, der krævede meget: skulle der indrettes Spejderhus, skulle der arrangeres marketenderier i store lejre, skulle Jægergården have gardiner, skulle en udstilling sættes op med kruspersille og udsprungne birkegrene, skulle 500 mennesker mødes til en hyggelig kop the, — så var det Lis, der rykkede ud.

I dag sidder Lis Bang i korpsets bestyrelse og er korpsets repræsentant i Fællesrådet.

Vi sender hende en venlig hilsen og glæder os over, at man kan være så ung, når man er så gammel!

Redaktoren

På billedet står Lis til højre og ser på sin egen første uniform fra 1916

SING TOGETHER.

KANON

NU GIK SOLEN NED.

(Angelus)

Ludvig Holstein

Jeg har hørt...

at følgende troppe har placeret sig ved udtagelseskampene i divisionerne og skal med i finalen i Hylkedam:

Trop:

Majtroppen
Esbern Snare (Kalundborg)
2. Slagelse
2. Bernstorff
1. Esbjerg
Åkirkeby
Bredal
Hadsten
1. Sønderborg
Nybyggerne
Frederiksværk
Vordingborg
2. Brønshøj
Grøndal
Lemvig
2. Hellerup

Margrethetroppen (Roskilde)
Sct. Agnes (Roskilde)
1. Helsingør
1. Morsland
Nakskov
Nordenskov
4. Lyngby
Sorgenfri

Division:

Amager
Antvorskov
Antvorskov
Bernstorff
Blåvand
Bornholm
Damhus
Djursland
Dybbøl
Frederiksberg
Frederiksborg
Gefion
Godthåb
Grøndal
Hede
Hellerup
Himmelbjerg
Hroar
Hroar
Kronborg
Limfjord
Lolland-Falster
Lyng
Lyngby
Lyngby

Trop:

Ribe
1. og 2. Folchave
Anc Dams trop
Arden
3. Odense
1. Fredericia
1. Kolding
Ringø
Ryvang
Topmeiserne
1. Bogense
2. og 3. Silkeborg
Rødding
Rudkøbing
2. Sundby
1. Randers
Nørreriis (3. Randers)
Svinninge
Dronninglund
Vildgæssene fra Kebnekajse
1. Absalon
2. Horsens

Division:

Mariagerfjord
Marsk
Molleå
Nørrejske
Nørrejske
Odense
Olaf Rye
Olaf Rye
Reventlow
Rygård
Sct. Jørgen
Sct. Knud
Silkeborg
Skamlingsbanke
Svendborgsund
Sønderbro
Tjele
Tjele
Vejrhøj
Vendelboe
Vildgæssene
Østerbro
Østjyske
Århus
Århus

Jeg har læst...

at *Tørring trop* er blevet tredoblet i løbet af et år og har dannet en spejdermodreforening, at *Holstebro* spejdernes gode veninde gennem alle år, fru Else Marie Andersen, er fyldt 90 år, at pigespejderne i *Helsingør* er blevet så mange, at de til efteråret begynder på at bygge intet mindre end en pigespejdergård, og at de *Aarhus* spejdere bygger hytte i Skaade bakker til 57.000 kr.

Jeg har set...

at der i den lille gode by *Dragør* i løbet af 0,0 er skudt både en trop og en blåmejsflokk op, og at de lige fra starten har haft alle tiders arbejdslokale. Det samme har

været tilfældet i *Herlev*, hvor divisionschefen har smøget ærmerne op og er patruljefører for at sikre Herlovitterne den helt rigtige start.

Og så ved jeg...

at lige efter sommerferien smøger vi alle ærmerne op og begynder på den hjælpeopgave, som alle Danmarks spejdere, gule, grønne og blå, mødes om i Baden-Powell-året. Hvad det skal være? Ikke et ord kommer over mine læber, men så meget skal I vide, at hvis vi alle er med lige fra starten, store og små, blåmejsler og grånedede førere, alle Bambier, Hjorte, Myrer, Falke, Stjerner, Synopsere, Bøllefrø og Elefanter — så ... ja, det læser vi om i næste nummer af „Pigespejderne“!

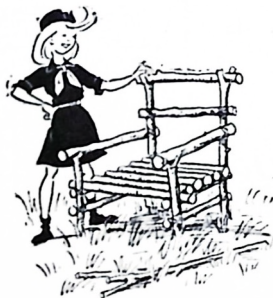
Red.

Tegneren Thora Trilles tegneserie:

TINKAS TURNERINGS-TIPS!

Nej, aldrig har nogen nogensinde trænet sådan med alle slags pinde!

En pindetrone til korpsets chefinde kan hun nu sagtens binde i blinde.

Man sætter sig sådan ganske gelinde som var man en rigtig enkegrevinde.

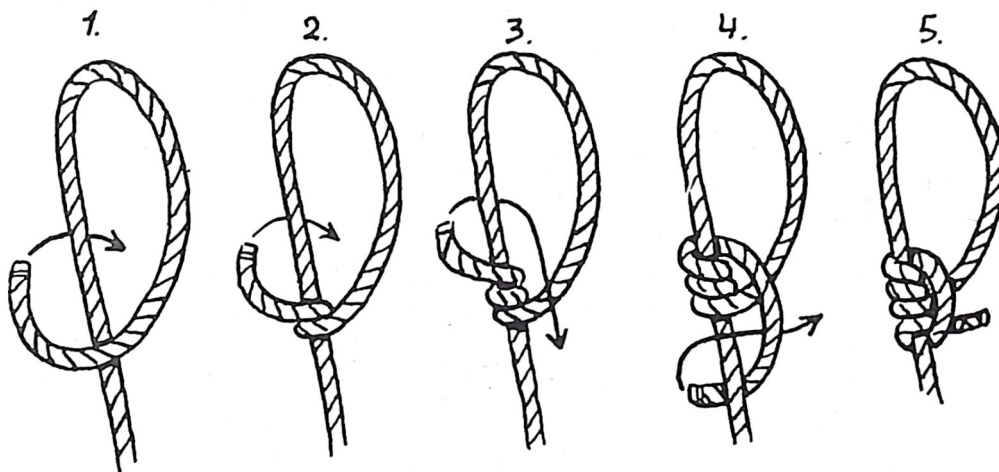

Dog, bygger man luftkasteller af pinde, da vindes pokalen nu ingensinde!

Her bringer vi en myhed:

Det amerikanske bardunstik

lige hjemført fra U. S. A. Det er nemt at lave og virker lige så godt som en fabrikeret bardunstrammer. Så skulle bardunstrammeren på jeres telt gå hen og gå i stykker, så kan I nemt klare den situation i en håndevending, når blot I lærer jer dette bardunstik:

Efter trin nr. 3 gælder det om at skubbe de 3 torn tæt sammen, holde fast på 1. torn og stramme til i tovenden, inden du fører den op over 'tilførslen' til 1. torn og slutter af med et enkelt halvstik.

HVAD SKAL VI læse I SOMMERFERIEN?

Blåmejseførererne skal selvfølgelig læse „Roverne i Karde-momme by“ for blåmejserne. — Og så har vi fået nogle gode bøger i hænde, som vi på det bedste anbefaler til sommerferielektüre:

Gyldendal: Olle Mattson: *Briggen Tre Liljer*. Kr. 6,75.

Bogen er blevet præmieret ved en stor børnebogs-konkurrence i Sverige med 1. præmie. Det er både en spæn-dende og sjov bog, og jeg har set de unge mennesker her

i huset være helt fortabte for omverdenen, mens de læste om Mickel og hans oplevelser.

Gyldendal: Astrid Lindgren: *Kalle Blomquist lever farligt*. Kr. 6,75.

Det er intet mindre end en kriminalroman om den fra tidligere ikke mindre spændende bøger kendte Kalle, børnenes Sherlock Holmes, der sammen med Eva Lotte og skomagerens Anders går i gang med at løse en gåde-fuld mordsag. Uh, hvor er den spændende!

Gyldendal: Inger Bentzon: *Femten år*. Kr. 6,75.

Det er en bog af en anden slags, en bog om kammerat-skab i en 4. ml. mellem to drenge og to piger.

De af jer, der kender Selma Lagerlöfs fortælling om Niels Holgersens vidunderlige Rejse gennem Sverige, kan måske huske beretningen fra søen Tåkern om Tommeltofs sejltur i en lappedykkerrede for at redde anden Jarro fra at blive lokkefugl. Når den lille purk havde mulighed for at sejle i en lappedykkerrede, må der have ynglet lappedykkere ved søen, og lappedykkerreden må have kunnet flyde på vandet. Sådan forholder det sig virkelig, og ikke blot i Sverige, men også i Danmark.

Den toppede lappedykker er nemlig en almindelig dansk ynglefugl, morsom at iagttage og nem at kende. Dens tilholdssted er større eller mindre søer; bedst kan den lide dem, hvor et rørskovsbælte strækker sig langs med søbredden. Men naturligvis er den lettest at se ude på det åbne vand. Ryggen, der er brunlig-grå, ligger næsten som en flad pude på vandet, d. v. s., at fuglen ligger dybt i vandet. Vingerne slutter tæt ind til kroppen. Ved sammenligning med en gråand på vandet kan man tydeligt se, at en større del af gråandens krop er over vandoverfladen. Lappedykkerens slanke hvide hals holdes strakt lige i vejret; på hovedet har den to bagudrettede mørke, næsten sorte, fjerduke, og på halsen, lige bag hovedet en kastaniebrun fjerkrave. Fuglens underside er skinnende hvid.

Lappedykkeren har for vane, bedst som man har fået øje på den under den rigtige synsvinkel, så lyset falder på den, og man klart kan se farvetegningen, da at dykke lige fra vandoverfladen og blive borte for en stund. Den er en fænomenal dykker, og den svømmer et langt stykke under vandet, så man tit bliver overrasket over at se, hvor den næste gang kommer op. Prøv engang, hvor langt I kan nå at tælle i jævnt og roligt tempo, mens den er borte, og I kan danne jer et begreb om, hvor mange sekunder den kan opholde sig under vandet, inden den atter må op og trække luft.

Er der flere lappedykkerpar på søen, kan I jo forsøge

at finde ud af, hvem der er den dygtigste. Under vandoverfladen henter lappedykkeren vandinsekter og småfisk, som udgør en del af dens føde. Den svømmer også tit langsomt om inden for rørskovsbæltet for at fange smådyr fra rør og vandplanter.

På foden er de tre fremadvendte tæer forsynet med hver sin bremme af hudlapper, ikke som f. eks. hos ænderne, hvor de tre tæer er indesluttet i samme svømmehud. — Lappedykkeren er i det hele taget en fugl, der lever sit liv på vandet. Den kommer sjældent på land; her bevæger den sig tungt og ubehændigt, fordi dens ben sidder så langt tilbage på kroppen.

Da jeg sidste forår var på tur langs Skarritso, bogen stod endnu lysgrøn, så jeg en lappedykkerrede lige inde bag den yderste del af rørskoven. Fuglen lå på reden og lod sig ikke forstyrre af, at nogen iagttog den, skønt afstanden fra mig og hen til reden kun var en 6–7 m. Reden er en lille skålformet fordybning overst på en „flåde“ af sammenflettede rørstængler og vandplanter. Den flyder på vandet og er anbragt inde i rørskoven eller lige ved yderkanten af denne, men således at den ikke kan komme i drift ved strømninger i vandet.

Når æggene (som regel fire) er klækket, kan man opleve det fornøjelige syn at se de voksne lappedykkere svømme omkring med deres små unger på ryggen, mædende dem med smådyr. Når ungerne er vokset mere til og svømmer selvstændigt omkring, fodres de med småfisk, som forældrene henter op til dem. Ungerne har ikke forældrenes smukke farver, men er grå- og hvidstribede.

I vintertiden mister fuglene fjerduken og halskraven, og når islaget lægger sig over søerne, må de trække bort. En del lappedykkere søger nordfra hertil på vinterkvarter, men også de må længere bort, når frosten bliver for hård.

Men mor I jer nu med at se, om der kommer lappedykkere til søerne i jeres hjemegn i den kommende tid og følg deres færd, men varsomt og i ærbødig afstand.

Mulle

Mandag morgen! Man er mat, man er træt — og temmelig tavs. Drengene skæver til mor, mens de i stilhed arbejder sig gennem den varme havregrød. Måske undrer de sig lidt over, at jeg ikke — som de øvrige morgener — småsnakker med dem, mens jeg ind imellem skynder på dem og minder dem om, at klokken er mange. Og deres undring retfærdiggøres derved, at deres mor i de sidste par uger har været endog særdeles veltalende, ikke mindst ved morgenbordet. Ganske vist har emnet været så temmelig indsnævret, og det sælsomme „kodeord“ *Moster Magelos* har i overvældende grad præget mor's talestrøm. Men alligevel...

„Klokken er mange! Skynd jer nu lidt!“ Det giver et lille spjæt i begge ungerne, de skæver til hinanden, og den ældste hvisker til sin sidekammerat: „Avvv... mor sagde noget!“ Den lille synes at grunde over noget, og der

Mine øjne faldt til. Tankernes frie løb gled over i drømme, og nu var stuerne igen befolket af aftenens gæster, som lo og spøjte og fremdrog minderne fra den vilunderlige tid, som vi havde været fælles om... Og i drømme genoplevede jeg det bevægede øjeblik, da „Undulaterne“'s gamle patruljestander ved festens begyndelse langsomt blev foldet ud, medens otte midaldrende damer med tåreblanke øjne fulgte bogstaver og konturer på den slidte tøjstump, der i næsten en menneskealder havde været unddraget vore blikke. Hver især gemte i deres hjerter minderne fra de stolte dage, da „moster Magelos“ havde igangsat en spændende konkurrence om det bedste forslag til en patruljestander.

„I har 14 dage til at udarbejde jeres forslag“, havde hun sagt. „Fremstil en model f. eks. i pap. Find et godt og originalt motiv og en inspirerende tekst! Så samles vi

M O S T E R *Magelos* M E R I T E R

Tekst: *Tusnelda*. Tegning: *Thora Borgahjort*.

kommer et forstående glimt i hans klare, blå drengeøjne, som han nu har rettet mod mig. Han siger:

„Mor! Var der ikke noget ved festen i aftes for moster Magelos?“

En skogrende latter ruller hen over bordet, og min mand, der på denne støjende facon har tilkendegivet sit bifald over det lille, uskyldige spørgsmål, dunker fornojet den lille purk i ryggen og forklarer:

„Johhh! Stig... mor har rigtignok moret sig efter alle kunstens regler, og både moster Magelos og alle mor's gamle patruljekammerater fra *Undulaterne* har oplevet en festaften, som er ganske uden sidestykke... når måske lige undtages mor's og min bryllupsfest! (det sidste blev fremført med et muntert sideblik til mig). Men ser I, drenge, nu er mor pludselig blevet revet tilbage til den barske virkelighed, efter at mor en hel lang dag har bevæget sig i — skal vi kalde det — „Spejderæventyrets drømmeland anno 1925“. Har jeg ikke ret, kære *Tusse*?“

Jeg nikkede og smilede svagt. Og begge gutterne nikkede ivrigt og lo højt for på denne sagkyndige måde at understrege, at de så udmærket forstod mor's tilstand. Hvad de dog næppe gjorde...

— — —
En times tid senere, da jeg var blevet alene i huset, satte jeg mig i en dyb og magelig lænestol i dagligstuen og lod tankerne få frit løb.

„Undulaterne“ havde fejret deres gamle patruljeførers 50-års fødselsdag i disse stuer, og endnu for 6 timer siden genlød huset af sange og taler og lattermilde udråb, medens „Bibi“ vimsede rundt med sit fotoapparat og blitzlampe og forevigede en række fornøjelige situationer.

om resultaterne idag fjorten dage, og så er *hele patruljen* med til at afgøre, hvem vi skal udpege som vinder.“

Det var typisk for „moster Magelos“ — hun var aldrig for „stor“ eller for „fin“ til at lade sine syv piger være medbestemmende i sådanne afgørelser, og måske netop af denne grund gik vi alle op i det foreliggende projekt med en altopslugende energi og interesse. I de følgende dage blev der tegnet „Undulater“ i alle regnbuens farver, små kulørte fugle, der hoppede, baskede, legede og flagrede i mere eller mindre yndefulde stillinger. Det var en taknemmelig opgave for farveglade pigebørn, og personlig var jeg temmelig overbevist om, at netop mit forslag måtte bringe mig førsteprisen. Jeg har nemlig — i al beskedenhed sagt — et lillebitte talent udi tegne- og malekunsten, og stolt spankulerede jeg af sted til patruljemødet med mit værk. Spændingen var stor, efterhånden som de syv piger — og ingen havde svigtet! — fremlagde deres resultater; men det ville iøvrigt være synd at sige, at disse på nogen måde udmærkede sig ved deres variation. Det var de samme 8 undulater i spragtede fjerdragter, kun at deres indbyrdes placering var forskellige. Vi skævede til hinanden med en sær fornemmelse af, at situationen havde et vist skær af ufrivillig komik over sig. Så tog „moster Magelos“ ordet:

„Jeg er *meget* stolt over jer, piger! I har gjort mig meget glad idag, fordi I alle som een har arbejdet med denne opgave — og gjort det så godt. Også jeg har naturligvis ydet mit bidrag til denne konkurrence.“ Med disse ord trak hun en flad pakke op af sin mappe, viklede en tegning ud af omslaget og lagde den på bordet mellem de øvrige forslag. Vi stirrede mållose og vantro på hendes

tegning, på hvilken der ikke var bare antydning af en undulat! Så fortsatte hun:

„Ja, I bliver sikkert forbavtede. Også jeg sad 2-3 aftener med tungen i mundvigene og malede grønne og blå og gule spættede undulater. Men så fik jeg pludselig en idé, og I må gerne kalde den skrupsør, for det er den måske, når alt kommer til alt. Jeg tænkte som så: Når folk ser os komme anstigende med en stander med 8 kulorte stykker fjerkræ, vil nogle sige: Hvad er det for en samling *pappegojer*! Andre med mere kunstnerisk forstand vil fastslå, at standerne fortæller, at vi kalder os *Undulaterne*. Og så er den pot ude! Men vi skal vække folks interesse og nysgerrighed, og derfor har jeg fremstillet denne tegning.“

Moster Magelos greb sin prøveskitse og forklarede:

„Det I ser til højre, er en *tom pind*! Så skimter I en åben låge og en flygtig antydning af tremmer i baggrunden — og nix weiter! Det betyder, at vi otte Undulater er ude på farten... eller hvad I nu synes. Og når folk ser vores stander, får vi en kærkommen mulighed for at fortælle dem, hvem vi er, og hvad vi vil! Nå, men nu skal vi se lidt på resultaterne...“

Så blev der jo kigget; men — som allerede antydte — det lå lige som i luften: De 56 mangefarvede undulater havde gjort os lidt forstemte. Det var som om dette væld af dunede farveklatter skræppede til os: Vi er søde, små undulater... vi er gule og blå-grønne pappegøjeunger... kan alle se os? Er vi ikke lækre? — Det var *Krøltop*, der først fik mund og mæle, og hun tolkede netop de tanker og følelser, som havde bemægtiget os fra første færd, da hun tog ordet:

„Moster Magelos — du har fuldstændig ret! Din idé er helt rigtig... jeg indrømmer, at jeg flere gange... ja,

undskyld jeg si'r det... har været ved at brække mig over det sodladne fuglekomsammen... Jeg stemmer på moster Magelos' forslag!“

Moster Magelos krævede imidlertid hemmelig og skriftlig afstemning, hvilket hun allerede tidligere havde fremført. Og det skete — og „Den tomme Pind“ fik 7 stemmer, mens een stemmeseddel var blank!

På standerdugens bagside stod der sidenhen. *Undulaterne*. Og nedenunder patruljens valgsprog: *Altid på færd*.

Da flere af mine gamle kammerater så sig nødsaget til at rejse hjem til deres gerning eller familie senest onsdag, havde vi berammet en „Afskedsfest“ for moster Magelos til tirsdag aften, og den blev i alle måder lige så strålende som søndagens festlighed, omend stemningen henimod afskedstimen fik et skær af vemod.

Mai havde fundet et gammelt fotoalbum frem, hvor især en række glimrende motiver fra de første sommerlejr vakte mange minder til live, og vi genopfriskede hin fornujelige begivenhed, da moster Magelos tog *Krøltop* og mig grundigt ved næsen. Og nu skal I høre, hvordan det gik til:

„Fugleskaren“ — den trop af hvilken „Undulaterne“ var medlem — havde på grund af tropsførerens bortrejse måtte aflyse sin sommerlejr. *Moster Magelos* ærgrede sig i fire døgn — og indkaldte derefter „Undulaterne“ til ekstraordinært patruljemøde. Der var kun sat eet punkt på dagsordenen: *Patruljesommerlejr*, og vi syv piger var naturligvis straks fyr og flamme. Forhandlingerne mundede ud i, at *Krøltop* skulle optage en drøftelse med sin farbror, der var den lykkelige indehaver af et dejligt blokhus nær skov og strand.

Blokhuset, hvis forjættende navn var „Pusterummet“, indeholdt en stor opholdsstue, to soverum med fire køjer i hver, samt et lille dukkekøkken i røde og gule farver, og „Undulaterne“ indtog det med storm! Det lå lige ud til havet i læ af store, marehalsbevoksede klitter, og vi konstaterede med det samme, at der heldigvis var mindst 500 meter til nærmeste nabo i samme kategori.

Vi havde „Hannibal“ med, en dejlig, velvoksen schæferhund, der gennem patruljens 5-årige levetid var hyppig deltager i både lejre, ture og — ja, sågar møder. „Hannibal“ holdt nattevagt i storstuen, og den dybeste medlidenhed fra vor side ville have samlet sig om den eller de personer, der måtte være så uheldige — bevidst eller ubevidst — at „tage fejl af husnummeret“.

I det ene soverum residerede *moster Magelos* sammen med *Maj*, *Juni* og *Juli*, medens *Krøltop*, *Margrete*, *Bibi* og undertegnede havde indrettet os komfortabelt i det andet. Således var da også fordelingen hin mindeværdige nat, hvis mærkværdige forløb, jeg her skal berette om.

„Undulaterne“ havde holdt lejrball nede ved strand-

bredden i det tørre, endnu solvarme sand, og i den vidunderlige, smukke sommeraften havde det været vanskeligt at løsrive sig fra den lille cirkel. Først klokken halv-elleve gav *moster Magelos* tegn til opbrud, og med „Hannibal“ i spidsen drev vi langsomt op mod vort natkvarter. Ingen havde synderlig lyst til at sove, og navnlig på „stue 2“ kneb det med at falde til ro. *Kroltop*, *Bibi* og jeg hviskede og tiskede sammen, medens *Margrete*, der — som vi den gang syntes — var noget af et dydsmonster, forsøgte at sove. *Bibi* var ekspert i spøgelseshistorier, og af dem serverede hun nogle hårrejsende prøver, og kun den omstændighed, at „Hannibal“ lå solidt plantet få skridt uden for døren, forhindrede os i panikslagne at springe ind til „*moster Magelos*“. Pludselig kundgjorde „*Kroltop*“, der som patruljehjælper var „chef“ for „stue 2“, at vort hold havde kokketjansen, og desårsags skulle op kl. 6,30 pr. Det var en kedelig oplysning, mente vi og skottede til vækuret, der havde fået ordre til at vække os på nævnte tidspunkt. Uha! klokken var over 12!

Det var *Bibi*, der fik den fatale idé. Idag — 30 år efter — påstod hun ganske vist, at forslaget kom fra mig! Men det var nu *Bibi*, der hin nat hviskede til mig: „Kan vi ikke stille uret en time tilbage?“ *Kroltop* så betænkelig på os og sagde: „Jamen, hva' så med *moster Magelos*' armbandsur?“ — *Bibi* (ikke jeg!): „Vi lister os ind og flytter hendes visere...!“

Et øjeblik efter listede tre natkjoleklædte pigebørn på bare tæer ud af soverummet, let dirrende af nervositet og spænding. Uendelig forsigtigt åbnede vi døren ind til *moster* rum. Ikke en lyd! I det svage natteskrer kunne vi se, at alle — også *moster Magelos* — sov trygt. Armbandsuret hang på et lille som ved hovedgærdet, og det voldte ingen vanskelighed at sætte det tilbage til et kvarter over 11.

Kort efter lå vi i vore køjer, meget veltilfredse ved at vide, at vi dog trods alt havde godt 7 timer at sove i. „Godnat“, hviskede *Kroltop* — og 2—3 minutter efter sov „Stue 2“ de retfærdiges lybe sovn...

Dingelingelingelingeling...

Umuligt! Tænk, jeg syntes lige, jeg var faldet i sovn. Et blik på vækuret var dog nok til at overbevise mig om, at klokken var halvsyv — og stå-op-tid. Ganske langsomt klædte vi os på — i bemærkelsesværdig tavshed. „*Kroltop*“ og *Margrete* tog stadi i det lille køkken, mens *Bibi* og jeg — bevæbnet med et kogekar — traskede op ad den lille sti, der førte til den stedlige gård, som leverede os frisk mælk. „Hannibal“ gæbede og strakte sig, fulgte os lidt på vej, men tovede så halvvejs, idet han skævede ned mod „Pusterummet“ med en mine, der skulle sige så meget som: „Hvad nu med dem i huset? Dem skal jeg osse passe!“

Det var koligt, og himlen var dækket af et let skylag. Et par enlige måger kredsede over vore morgenblege skikkelser. Der var kun 5—6 minutters rask gang til gården, og vi fremskyndede vore skridt.

Gården lå som uddød. „Mærkeligt“, sagde *Bibi* og kiggede ind gennem staldvinduet, „hvor i alverden er folkene henne... klokken er jo snart 8... ret beset!“ Langt om længe dukkede forkarlen frem, tjavset og ubarberet. Han betragtede os, som man betragter den slags væsner, man benævner *genfærd*. „Hwa will I to?“ sagde han og snød næsen på landlig manér.

Jo, vi ville da gerne hente spejdernes morgenmælk. „Ja-så... men så må I komme tilbavs om et par timer. Vi malker først ved 6-tiden...“

„*Bibi*“ og jeg så på hinanden og spurgte så med een mund: „Jamen... hva' er da klokken?“ Den indfødte grinede bredt: „10 minutter i 5, små piger!“

— — —

„*Kroltop*“ og *Margrete* kiggede forbavset på os, da vi stærkt forpustet dukkede op ved kokkendøren, hvor vi stammende afleverede den bitre nyhed.

„Så har *Moster Magelos* taget os ved næsen!“ udbroød „*Kroltop*“ og blev helt bleg, „hun må have opdaget...“

Op det var just tilfældet. Da vi godt et par timer senere bænkedes om det hyggelige morgenbord, „*Kroltop*“, *Bibi* og jeg så sultne som tre udhungrede loveunger, robede *Moster Magelos* mysteriet fos os. Da vi om natten — åh, så forsigtigt og varsomt — havde åbnet døren til hendes værelse, var hun øjeblikkelig vågnet. Men i modsætning til „Hannibal“, der dog havde åbnet et halvt øje, havde hun foregivet at sove fast. Lyttende havde hun gættet sig til vort forehavende, og da vi vel var ude af værelset og tilbage på „Stue“, havde hun straks fastslået, at det lille ur var blevet stillet mindst en time tilbage. Et kvarters tid efter foretog *Moster Magelos* sin „Operation Magelos“. Mens vi tre sammensvorne hvilte sodt i Morfeus' arme, stillede hun begge de implicerede ure 3 timer frem! „Til straf og advarsel!“ som hun nu tilføjede. „Stue 2“s misdædere så forlegent på hinanden, mens *Margrete* så dydig ud!

Henne ved havedøren sad „Hannibal“ og gnaskede leverpostej på rugbrødsterninger. For os at se grinede han lumsk til os...

— — —

Jovist, man skulle stå meget tidligt op for at narre *Moster Magelos* — og vi havde endda været meget tidligt oppe!

SOMMERENS KONKURRENCER

- 1) *Hvem præsterer det bedste interview med en udenlandsk spejder i en af jambo-retterne?* Præmie: Gavekort på 25 kr. til depotet.
 - 2) *Hvem skriver det bedste sommerlejrreferat (ikke over to sider og vedlagt foto eller tegninger)?* Præmie: Gavekort på 25 kr. til depotet.
 - 3) *Hvem tager årets bedste turneringsbillede?* Præmie: Gavekort på 25 kr. til depotet.
- Alle besvarelser sendes til redaktionen inden den 12. august.

Resultaterne af april-bladets tegnekonkurrence

ses på næste side. *Hottentotterne* fra Korsør har vundet 1. præmie, det er 35 kr., så de kan springe lige ind i kuponplanen. *Anne Binzer* får en 2. præmie på 10 kr. — Bedømmelsen har voldt mig vanskeligheder, fordi den 11-årige Annes tegning som tegning egentlig er bedst, og hun har flere forslag at stille med hensyn til, hvordan en patrulje kan tjene penge, men *Hottentotterne* er en hel patrulje, og der er godt humør i dem, kan vi se, så nu afgør vi sagen på den manér og håber, alle er tilfredse.

Der var mange løsninger på rebusen: April med solskinsmilet gennem tårer, nu er det Kumbel siger, at vi vårer.

Ved lodtrækning vandt *Reden*, Ordrup trop, 10 kr. og *Blinket* i Grenaa 5 kr. til patruljekasserne.

Il de gode gamle dage...

Alix Liddell

V.

DAMPBADE

I 1931 var jeg med i Finlands første korpsslejr. Det var en stor oplevelse. Jeg tror, vi var de første britiske spejdere, der nogensinde har været i lejr i Finland. I hvert fald var der ingen, der havde forberedt os på de skikke — mange af dem meget forskellige fra vore egne — som vi ville blive stillet overfor.

Vi drog af sted den 1. juli og tilbragte en meget fornøjelig dag undervejs med at se København sammen med de danske spejdere. Vort hold bestod af 7 engelske førere, 2 fra Syd-irland, 1 fra Nordirland, 2 canadiere og 1 australier fra Tasmanien. Vi ankom til Helsinki nogle dage før de

store hold — flere hundrede „mand“ stærke — fra Norge, Sverige og Danmark og blev indlogeret på en skole, hvor vi sov på vore madrasvår i store klasseværelser, og spejderne fra skoletroppen dør sørgede meget gæstfrit for os, og ikke alene talte de storartet engelsk, men de indlod sig også på lange diskussioner med os om engelsk litteratur. Jeg kan huske, at jeg blev krydsforhørt om Walter Pater af en pige, som var meget mere fortrolig med hans værker end jeg!

Det var frygtelig varmt, da vi ankom, og den første morgen vækkede en finsk fører os og spurgte, om vi ville i vandet. Ja, naturligvis! Det var lige netop, hvad vi trængte til. Vi

drog af sted til et svømmebassin, men efter en kort samtale med opsynsdamen sagde vor finske fører, at vi ikke kunne bade der den dag og førte os hen til et mindre bassin. „I kan bade her,“ sagde hun, „der er bare det, at her må man ikke have bade-drugt på.“ Da hun så vore forbavsedde blikke (burde jeg sige: forbløfede?), fortsatte hun: „Det er fordi, vandet her er så rent, at man ikke behøver nogen badedragt.“ Jeg må indrømme, at et par stykker af holdet stak af, men resten af os mumlede tappert: „Skik følge eller (Fin)land fly!“ og vi marcherede fremad. Efter at vi havde klædt os af, blev vi smidt ind i små kabiner, hvor vi fik et

(Fortsættes side 78)

skrækkelig varmt dampbad, som gjorde os kemisk rene. Da vi ikke kunne holde varmen ud længere og dryppede af sved over hele kroppen, kom vi ud og hoppede ned i svømmebassinet. Da jeg hoppede ned i det dejligt kolige vand, hørte jeg et rædselsskrig fra opsynet. Hun halede mig op, og omsider forstod jeg, at jeg havde gjort noget frygteligt ved at hoppe i vandet uden badehætte, mit hår kunne jo forurene det!!

Den næste dag bestemte Lady Merthyr (som nu er leder af seniorudvalget) og jeg, at vi ville gentage eksperimentet. Vi fandt badeanstalten, og med mange fagter forklarede vi, hvad vi ville. En masse mennesker samlede sig rundt om os og prøvede på at finde ud af, hvad vi sagde. Jeg kan kun gætte mig til, at deres sidste spørgsmål var: „Vil De vide, hvor badeafdelingen er?“ eller sådan noget lignende, og vi nikkede heftigt. I hvert tilfælde blev vi ført hen til dampbadet, det var bare ikke det samme, det var større og varmere; så da vi troede, at vi var parate til svømmeturen, blev vi kostet ind i et andet rum, hvor vi blev lagt på marmorfliser og fik en virkelig hård massage, derefter begav vi os igen til bassinet, men vi blev standset af bredt smilende damer i hvide kitter med korte ærmer, som viste deres enorme armmuskler. Vi blev banket over det hele med birkeris (det lyder smertefuldt, men er i virkeligheden en helt rar form for massage, når man har vænnet sig til den), vi fik vasket hår og blev skrubbet fra top til tå. Til sidst var vi noget udmattede, men lo lige så larmende som de hvide damer, og nu fik vi endelig lov til at dykke ned i bassinet for at blive afkølet.

Næste dag arriverede de skandinaviske hold, og vi havde ikke mere tid til private ture. Vi tilbragte adskillige dage med udflugter til den ene eller anden af de hundreder af øer, som ligger uden for kysten rundt om Helsinki. Vi plejede at marchere gennem gaderne, og vi bar vore fa-

Alix Liddell, redigerer „Council Fire“

ner, mens skandinaverne spillede på deres slojter og trommer, indtil vi nåede den kaj, vi skulle sejle fra. Det var meget imponerende at se, hvordan alle finner stod ret på gaden, mændene strøg hatten, indtil hele den lange procession og alle de forskellige landes flag var passeret. Det var noget andet end at møde små drenges hånlige grin eller londonernes sædvanlige ligegyldighed. Vi beundrede sejgheden hos finnerne, svenskerne og de øvrige, som kunne tage disse lange marchture under en hedeølge uden at blinke, og vi var fast besluttet på, at vi også, til ære for det britiske imperium, hellere ville falde på valen med smil på kind end indrømme, at vi var svagere end de. Heldigvis var vi alle, undtagen een, i tyverne og havde gode kræfter.

Vi havde en 24 timers togrejse for os (men vi havde alle sovekupé) og så 5 km at trave for at nå til den vidunderskønne lejrplads ved bredden af en vidtstrakt so med nåleskov, der strakte sig langt, langt bag os (Finland kaldes de 1000 søers land, men finnerne siger, at det er en under-vurdering).

Vi, „de andre nationer“, iberegnet 2 hollændere og 3 lithauere, havde vor egen lille lejrplads, men vi havde ikke noget arbejde med at lave mad

eller indrette lejrplads, kun at holde orden på vort lille område. Vi spiste hovedmåltiderne i en stor træbarak og var sammen med de større hold til te. Jeg opdagede, at jeg, hvis jeg havde lyst til det, kunne få 7 måltider om dagen! — Det var heldigt for os, at finnerne altid har et dampbad i lejr, ellers ville vi alle have sprængt vor uniform!! Dampbadet består af en træhytte med et ildsted til at varme de store sten, hvorpå der hældes vand, som frembringer dampen. Der plejede vi hver dag at samles og anvende birkeris-massage på hinanden og slentre frem og tilbage, mens vi diskuterede spejderteknik med hvemsomhelst fra en 5-6 forskellige lande. Derefter sprang vi i søen og fik en herlig svømmetur. Vi blev så vant til at bade nøgne, at lejrlederne en dag under et lejrråd på en høj klippe hørte en engelsk stemme kalde: „Skal vi have tøj på for at bade i dag?“ Da de så ned, opdagede de adskillige engelske forere, der slentrede langs bredden uden en trel på kroppen.

Der var en skik, som vi ikke blev vant til, og faktisk heller ikke prøvede på. Trinerne havde ingen skille-vægge. Men da der var en dor i hver ende af den lange hessiansbygning, indrettede vi en afdeling til vort private brug med en eller andens tæppe bundet forsvarligt fast med en snor.

Vi briter havde en mærkelig skik, som overraskede nogle af de andre, nemlig at sove uden for teltet. Landsbyens beboere, som plejede at strømme op til lejren på alle tider for at få del i morskaben, nød især dette skue, og vi blev helt vant til at vågne op og finde et interesseret publikum, der omgav vore liggende skikkelser. De var meget skuffede over vor forer fra Tasmanien, som de havde troet var sort, og så opdagede de, at hun havde skinnende rødt hår!

Finnerne er meget musikalske, og de samledes i små grupper på mærkelige tidspunkter for at synge deres fængslende, temmelig vemodige folkesange flerstemmig. De gik med deres farve-

rige nationaldragter lige så tit som med uniform, og hele den virkning — sø, skov, farve og lyd — er helt uforglemmelig. Dagens højdepunkt var lejrbalet, da alle skandinaverne opførte fint udarbejdede og yndige optrin — som de havde øvet sig længe på — for at illustrere deres landes historie. Da det blev de „andre lande“'s tur til at stable et optrin på benene, var vi en fortvivelse nær. Vi havde ingen yndige dragter, meget middelmådige stemmer, og de fleste af os havde mødt hinanden for første gang på rejsen. Vi bestemte, at det eneste, vi kunne gøre, var at være morsomme på vor egen bekostning. Hovedtemaet i vort optrin om lejrlev var vor „sorte“ tasmanier (med en strømpe trukket over hovedet), som tog dampbad og dukkede op meget hvid (rundhåndet overøst med mel). Hvor de dog lo allesammen! Vi måtte give mange dacapo'er, og lejrbalet varede endog længere end sædvanligt — til langt over midnat. Det bliver aldrig helt mørkt ved midsommertid så langt mod nord — solen dukker lige ned bag horisonten en time eller to og står så op igen, så det er hele tiden lyst nok til at læse. Resultatet er, at man aldrig rigtig synes, det er på tide at gå i seng.

Midsommernattens stemning i den finske lejr

Den sidste dag i lejren, da vi var ved at tømme halmen ud af vore madrasvår, mistede jeg min tegnebog med min returbillet og alle mine penge, ca. £ 6 (120 kr.). — Finnerne var frygtelig kedede af det, og næsten hele lejren søgte og søgte efter den, men uden held. Efter at jeg var kommet tilbage til England — hvilket jeg gjorde uden at betale for noget som helst — skrev den finske spejderchef, frk. Anni Collan, til mig og sendte mig £ 3 fra de finske spejdere for at erstatte nogle af de penge, jeg havde mistet. Det fik mig til at føle mig frygtelig skamfuld over min skodes-

løshed, men det fik mig også til mere end nogensinde at forstå, hvor oprigtigt venlige og rare disse storslåede mennesker er.

Lige efter lejren rejste vi rundt i landet i 3 dage, sov i sovekupéer i et særligt tog og rejste om natten, mens vi hver morgen blev budt velkommen af borgmesteren og andre notabiliteter på den station, vi nu var kommet til. Mange af dem havde lært en særlig tale på engelsk til ære for os, og jeg tænkte på, hvor mange englændere der man ville have haft så gode manerer for ikke at tale om den stædige udholdenhed, der skulle til for at lære at tale på finsk, havde forholdene været omvendt.

Jeg tilbragte min sidste dag i Helsinki med at se på byen sammen med nogle venner. Vi havde et specielt adgangskort til at se den nyopførte regeringsbygning, og sikke en herlig bygning — den smukkeste moderne bygning, jeg nogensinde har set. Trapperne fører op til den klassiske facade af høje marmorsøjler, og indeni var alt nyt og frisk, det ventede endnu på at blive taget i brug. Vor fører var umådelig stolt af, at der kun var een regeringsbygning i verden, hvor medlemmerne kunne afgive deres stemmer elektrisk uden at rejse sig. Heldigvis undgik denne bygning krigens ødelæggelser og står stadig og ser ud over Helsinki by ved Østersøen.

Her sidder Alix Liddell i hyggelig passiar med Lady Baden-Powell

Er lejrudstyret i orden?

Rygsække

På depotet finder du den rygsæk, der passer dig bedst både i størrelse og pris.

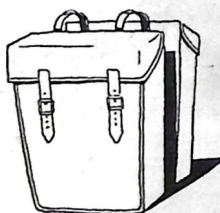
Spejderygsæk m. stor udvendig lomme ...	19,50
Bavianrygsæk, brun, også anvendelig som cykeltaske	8,50
Jamboreetornyster	30,00
Jamboreetornyster m. mejs	40,00
Mejsrygsæk m. 3 udvendige lommer, god model, 2 størr.	42,50, 46,50
Mejsrygsæk i luksuudførelse m. faconsyede lommer	52,50, 55,50
Krammerhusrygsækken, den bedste rygsæk, du kan få. — Mejsen er bred, mens selve sækken er smal forneden og bred foroven, så vægten lægges over på skuldrene, og rygsækken bliver let at bære. Modellen har lynlåsrum i klappen, hofterrem og remme til fastspænding af sovepose	77,00

Tilbehør til rygsække

Skulderfilt pr. sæt	4,10
do. med skumgummi	6,75
Læderremme, 50—80 cm	0,85, 1,25
Gjordrem, 80—100—125 cm... 1,35, 1,55, 1,95	
„Hold-Fast“, gummibagagegerem, ideel til fastspænding af bagage på cykler	2,75

Cykeltasker

Grå ravndug, m. eet rum, pr. sæt	22,75
Samme model m. to rum, pr. sæt	24,75
Cykeltaske, khaki, pr. sæt 21,00	
Baviancykeltaske, kan enkeltvis bruges som rygsæk, pr. sæt	17,00
Cykeltaske m. 2 lynlåse, stiv bund m. kuffertsom, pr. stk.	16,50

Soveposer

Depotet fører kun gode soveposer.

Heldun m. mellemvæg, 185—170 cm.....	140,00—130,00
Dun, gennemstukket, 185—170 cm.....	113,00—105,00
Halvdun, 185—170 cm.....	91,00—84,00
Krølfer, 185—170 cm.....	66,50—60,00
Lama krøld, 185—170 cm.....	68,00—72,00
Kapok, 185—170 cm.....	64,00—69,75

Tæppesoveposer

Heldun, med mellemvæg, vægt 1300 g ...	155,00
Halvdun, vægt 2200 g	110,00
Lama uld, vægt 2500 g	94,00
Kapok, vægt 2100 g	73,00

Hylstre og omslag

Grøn, imprægneret, stærk pose m. hank og lynlås	
til kapokpose	17,00
til halvdunpose	14,50
til heldunpose	11,50
Khakifarvet pose med snoring	8,50, 9,75
Khakifarvet lærredsplastpose m. snoring	10,50, 11,85
Grønt plasticomslag	7,00

Lagenposer

Bomuld, hvid, m. og u. pude.....	9,00, 7,65
Bomuld, ternet, m. og u. pude.....	14,00, 12,50

Madrassvår

Hessian	10,50
Bomuld, ternet, m. bændler	13,75
Bomuld, ternet, m. lynlås	16,00

Luftmadrasser

Den bedste luftmadras får du på depotet. Den er 4-delt og kan — foruden som madras — bruges som stol både for een og to personer. Ideel i lejren, ved stranden og som ekstra gæsteseng.	
Pris	120,00
3-delt	80,00
Pumpe til luftmadrasser.....	13,50

* * NYHED! * *

Lejrvandfæde og -spande i klar plasticfolie. Materialet er både stærkt og meget let, og det fylder og vejer næsten intet. Vandfadet koster 3,50
Vandspanden koster 3,25

PIGESPEJDERDEPOTET

Lundsgade 6 . København Ø . Tlf. Øb. 8383 . Giro 40 673

Depotets åbningstider: 9—17, fredag 9—18, lørdag 9—14

Ved køb på depotet skal der forevises rekvisition eller medlemskort

REDAKTION: Fru Annesofie Hermann, Ellemosevej 89, Hellerup

ADMINISTRATION og EKSPEDITION: Bladkontingent sendes til „Pigespejderne“, korpskontoret, Lundsg. 6, Kbh. Ø. Postgiro 86 000

„PIGESPEJDERNE“ kan også bestilles gennem postvæsenet og koster kr. 4,00 pr. år

EKSPEDITION og TRYK: Fyens Stiftsbogtrykkeri, Odense. Afleveret til posthuset den 4. juni